Mă voi recunoaște când voi fi același

On Ianuarie 22, 2021

Încearcă să accesezi lumea ta interioară din oferta unei lumi exterioare de care ești tentat să te îndepărtezi atunci când te recunoști prizonierul ei.

Am venit din cartierul Tudor Vladimirescu pe jos până acasă, fără să fiu vizibil în toată lumea asta decât pentru mine însumi, pentru cel ce a fost schimbător și a rămas neschimbat într-un fel de constantă a gândirii, a sensibilității, a credinței unitare. Nu m-am gândit la nimic pe drum, nici măcar la ce simțeam, nici la ce voiam, nici la ceea ce eram. Da, sigur, de parcă dacă m-aș fi gândit intens la ceva anume aș fi descoperit ceva interesant...

Şi dacă tot nu mă gândeam la nimic, căci nimicul te prinde și te surprinde atunci când ești gol tare pe dinăuntru, mai ales când simți că ai veritabile afinități cu vreun personaj rătăcitor extras din operele lui Mika Waltari, am privit totul în jur cu liniștea nimicului, când totul părea preluat dintr-o stare interioară, din nevoia de atenție la ceva care se află pe plan secundar față de ceva principal. Ei bine, față de gândirea profundă nu se poate atinge golul nimicului, mai ales când în plan secundar stă afinitatea față de experiența unei pierderi în mulțime ca anonim, singurătatea liniștitoare a sufletului, măsura întrinsecă a valorii umane.

Din când în când trecea câte o mașină, una a scos un zgomot de fond, înfundat, ca o huruială, care s-a accelerat la accelerație. Strada era luminată cu o lumină ca de veghe, fără strălucire, ușor difuză, părea și ea la fel de posomorâtă ca și vremea. Şi niciun zgomot nu mă îndepărta de liniștea mea, nicio lumină nu mă bucura, nu mă lăsa dus de mângâierea răcoroasă a unei nopți care ar fi vrut să-și caute stelele pe un cer plin de nemișcare, același cer din care cineva m-ar fi putut privi ca un punct neclintit în fuga fenomenelor vieții.

Leadership: Mesajul lumii tale interioare poate să stabilească echilibrul în ceea ce privește raportul dintre permanență și schimbare, în măsura în care împrejurările nu stabilesc o interpretare diferită a realității prezente?

Partea bună este că mintea îmi era tot acolo, inima tot acolo, chiar dacă starea mea de dispoziție era departe de ceea ce mă așteptam să văd, să simt, să întâlnesc. Mai curând, am fost ancorat într-un fond unitar adânc, adică m-am familiarizat cu trăsăturile esențiale ale ecoului unei lumi care se găsește la limita alegerii între o grămadă de necunoscute și o grămadă de alternative, toate amorțite de un plictis costisitor, de un vânt rece, de o ieșire din timp cu valențe de abandon.

Era nevoie de o ieșire din lanțurile strânse ale eului ca să mă simt un altul, mai apropiat de viziunea unei atitudini tolerante, deschise, de acceptare și înțelegere firească a raporturilor dintre prezent și absent. Era nevoie de o înrudire cu acest din urmă adevăr:

Tot ceea ce te înconjoară și tot ceea ce te preocupă sunt expresia unei treceri de la gândire la conștiința prezenței tale în punctul de intersecție dintre permanență și schimbare. Te afli tot timpul acolo unde te simți tu însuți, neconstrâns de nicio convenție și de nicio cutumă. Cred că aceasta este definiția autenticității: să fii tu însuți fără niciun efort, fără măști, fără compromisuri, fără aprobarea altora. Să fii tu însuți fără nicio impunere din partea exteriorului.

Până la urmă cred că liniștea este cea care mă caracterizează cu adevărat, mă ajută să rămân concentrat, să am o minte și o viziune clară. Poate că în mintea mea sălășluiește o viziune care îmi concentrează gândurile și le curăță de impurități, o expresie a chemării dintr-un plan

metafizic, sau un punct fix unde îmi concentrez întregul efort de înțelegere a vieții.

Prin extrapolarea prezentului, contez eu și numai eu. Liniștea încă se menține în vigoare. De fapt, acesta este mesajul lumii mele interioare ce poate să stabilească echilibrul în ceea ce privește raportul dintre permanență și schimbare:

Eu contez numai pentru potențialul meu de a trăi oriunde același moment de luciditate, cu același elan de a respira fără oprire oxigenul curat, și într-un același elan de gândire să cuprind deopotrivă abstractul și concretul.

Mă voi recunoaște când voi fi același, chiar dacă împrejurările mă vor determina să cred că sunt diferit, canalizându-mi gândurile spre recunoștința adusă unei schimbări care trebuie să continue doar ca să-mi pună la încercare răbdarea și credința.

Doar așa mă voi simți bine, făcând tot ceea ce simțirea îmi dictează – și ea îmi dictează să rămân același.

Source: https://neculaifantanaru.com/ma-voi-recunoaste-cand-voi-fi-acelasi.html